

ensstemmelse mellem Finansministerens Erklæring her og Bankkommissionen. Det er afgjort, at det var ved disse Laan ikke Finansministeren, men Glückstadt, der ledede og ledede paa en ganske anderledes Maade, end man fik Indtrykket af, da Finansministeren for nogle Maaneder siden gjorde Rede for Sagen her. Som sagt, da var det simpel Mistænkeliggørelse blot at tale om, at Glückstadt havde haft noget med det hele at gøre; nu viser Kendsgerningerne, at det er Glückstadt, der har gennemtruffet det hele paa Trods af alle andre. Disse Laan var jo ikke billige, men hvis intet andet kunde siges, maatte man jo tage det; jeg erkender, at hvis Staten skulde have Penge, og den ikke kunde have faaet dem paa anden Maade, maatte man ikke opholde sig over, at en Finansminister skaffede dyre Laan.

Jeg kom navnlig til at tænke paa dette Punkt ved i Dag at høre den ærede Ordfører for Venstre (Martin Hansen), som mente at kunne gøre sig lystig over en af mine Partifæller, der havde fremsat en eller anden Profeti om Forhold, der ligger kun nogle faa Maaneder frem i Tiden, og som ethvert Menneske er i Stand til at danne sig et Skøn over. Ved at høre dette kom jeg i Tanker om, hvorledes den højtærede Finansminister har profeteret med Hensyn til Dollarslaanet. Den 21. Oktober 1920 (Sp. 171) vil man finde en Tale af Finansministeren, i hvilken han dvæler ved, at han venter, at der vil blive en Gennemsnitskurs af 4,50 paa Dollarslaanet af 1920; det haaber han at kunne komme igennem med, men, siger han, selv dette Regnestykke med 4,50 ligger sikkert over, hvad man virkelig kan vente; Kursen, sagde han, vil selvfølgelig snart komme langt ned. Ja, i denne Tid er Kursen 6,20 eller deromkring! Den 19. December 1921, da det andet Laan behandlede, var Kursen paa Dollars 4,78. Den Dag talte den højtærede Finansminister igen, man finder Talen Sp. 3512, om en forventet stor Nedgang i Kursen. Til Trods for, at den var nede i 4,78, venter han alligevel en betydelig Nedgang i den kommende Tid — og i Gaar var den, som sagt, 6,19 tror jeg. Jeg synes, at den højtærede Ordfører for Venstre skulde være lidt varsom med at tale haanligt om Profeter. Tal først om Profeten,

der sidder øverst i Rækken, før der tales om Profeterne længere nede.

Der er et andet Afsnit i Beretningen, som jeg ogsaa synes maa interessere Ministeriet. Jeg tænker her paa Landmandsbankens Gæld til Nationalbanken. Det oplyses, at denne Gæld f. Eks. i April 1922 var 156 Mill. Kr., og at den i September 1922 endog var 240 Mill. Kr. I Juli Maaned. 1922 foregik der jo visse Forhandlinger mellem Nationalbanken, Ministeriet og Landmandsbanken, og de Medlemmer af Ministeriet, som deltog i denne Forhandling, nemlig Finansministeren og den daværende Handelsminister, mente jo, at de kunde tage Ansvaret for at afvise Bankinspektørens Opførelse, hvoraf fremgik, at han mente paa det Tidspunkt at kunne konstatere et Tab i Landmandsbanken paa 144 Mill. Kr. Dette afviste man, og i Stedet for udstedtes den — jeg tør vel nok sige — berygtede 9. Juli Erklæring med Ministerens Tilslutning. Jeg synes ikke, det kan være uden Interesse at faa at vide, om Finansministeren, da denne 9. Juli Erklæring blev udstedt, kendte det sande Forhold, som var det, at Landmandsbanken til Nationalbanken havde disse mægtige Gældsforpligtelser, i April 1922 en Gæld paa 156 Millioner og i September 1922 en Gæld paa 240 Millioner, om Finansministeren altsaa har vidst, at det har været paa et overmaade kritisk Tidspunkt, at denne Rekonstruktion fandt Sted, og hvorledes man kunde finde det forsvarligt at gennemføre en Rekonstruktion med saa forholdsvis smaa Pengemidler, som man gjorde, hvis man fra Regeringens Side var vidende om, at denne mægtige Gældsbyrde paa hvilede Landmandsbanken overfor Nationalbanken.

Der kunde drages mange interessante Slutninger af disse Forhold, ogsaa vedrørende Nationalbanken. Jeg skal ikke komme ind derpaa, men uægtelig er det ikke uinteressant at tænke paa, hvorledes Nationalbanken overhovedet havde været stillet, hvis Bankgarantien ikke senere var blevet gennemført for Landmandsbanken, om ikke det vilde have rystet Nationalbanken og derigennem selve Statsfinanserne i en saadan Grad, at det havde set yderst farligt ud, og om ikke derfor